

[Kristen Amby.]

kanske baser rundt om i verden siden den tid, og det har ændret forholdene.

Hvis Rusland for sit vedkommende også prøvede at se på sig selv med lige så realistiske øjne, som dette Rusland — og det skal det have lov til, det er naturligt — ser på den øvrige verden med, kunne en virkelig forhandling måske komme i stand. Rusland burde måske også snart forstå, at det er nødvendigt for den strimmel verden, der hedder Vesteuropa, ikke at skulle føle sin sikkerhed truet, fordi der er baser så nær inde på livet af det, som tilfældet er.

Det er meget godt, at vi allesammen udtaler håbet om, at der må finde en afspænding sted, men den finder ikke sted, medmindre man vil tale med hinanden om de grundlæggende politiske realiteter. Det er klart, at forestillinger om, at en stormagt i hjertet af Vesteuropa skulle kunne ligge enten forsvarsløst hen eller bundet politisk på hænder og fødder, således at der kan opstå netop de bevægelser, vi ikke vil have til at opstå, er fuldkommen virkelighedsfjerne.

Ingen kan just være utilfreds med den konference, der har fundet sted, men jeg vil gerne sige, at det er min sikre overbevisning, at intet spørgsmål af betydning kan løses ved nogen konference, hvortil offentligheden har adgang. Kan de afgørende magter i verden mødes, sådan som de mødtes under krigen, uden at nogen ved det, og privat tale ud med hinanden og give de nødvendige indrømmelser, så er der måske mulighed for en afspænding, men det er klart, at en konference, hvor pressen skal have meddelelse om hver ting — det kan heller aldrig være meningen — og hvor en mulig indrømmelse skal fremstilles som en svaghed, aldrig kan føre til et resultat.

Dernæst var der en anden ting, som måske kunne medvirke til at give en vis afspænding i luften om ikke i realiteten, og det var, hvis man tillagde sig de gode gamle vaner i forholdet til andre lande og lod være med fra den ene og den anden side at fremstille andre landes officielle personligheder som skurke, eller hvilke udtryk man nu bruger. Det tjener intet fornuftigt formål, og det gør, at den afspænding, man måske ellers engang kunne gennemføre, fordi den er rigtig i det givne øjeblik, fordi balancen mel-

lem magterne har nået det punkt, hvor en afspænding kan finde sted, umuligt kan gennemføres, fordi man har ophidset sin egen befolkning derimod. Det synes jeg det kunne være tiltrængt at advare imod.

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): Må jeg først have lov at takke de ærede ordførere, fordi de ved deres indlæg har givet denne debat karakter af en rolig og stilfærdig gennemgang af den problematik, vi i øjeblikket står overfor. Jeg tager også det ærede medlem hr. Aksel Larsen med ind i taksigelsen, selvom jeg — ja, hvad skal jeg sige — skal gøre mig selv bedre, end jeg er, for at tage det ærede medlem med, men en pølse mere eller mindre spiller ikke så stor rolle i slagtetiden. Jeg vil i hvert fald takke de ærede ordførere, som ved deres indlæg her har bidraget til at få givet debatten her karakter af en gennemgang af situationen.

Jeg er fuldstændig på det rene med, som jeg også har sagt i min indledning, at ingen af os, hverken de ærede ordførere, jeg eller andre af regeringens medlemmer, i øjeblikket er i stand til fuldstændig at overse det stof, der foreligger, fordi Berlinkonferencen endnu ikke er afsluttet. Jeg skal uden videre erkende, at det med megen berettigelse kan siges — et æret medlem gjorde det vedrørende Sydslesvig, og det kunne også siges vedrørende andre forhold — at jeg burde have omtalt forskellige spørgsmål i større udstrækning. Jeg kunne f. eks. med megen rimelighed have taget hele spørgsmålet østvesthandelen op i et særligt afsnit og hele den udenrigspolitiske situation. Jeg retter denne bemærkning til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, der gjorde sin bemærkning om Sydslesvig. Jeg tror, at han og andre ærede medlemmer vil indrømme, at hvis man ikke skal ende i de helt uoverskuelige, alenlange taler, så er man nødt til at pålægge sig selv og dermed andre en vis begrænsning med hensyn til det stof, der skal behandles.

Der er af ret forståelige grunde ingen anledning for mig til til det ærede medlem hr. Alsing Andersen at sige andet end tak for hans indlæg, hvori han på den socialdemokratiske gruppes vegne fulgte de hovedlinier, som prægede mit oprindelige indlæg. Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen ligesom andre ordførere har